

Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αν βρισκόμασταν σήμερα στην Πάτρα, θ' ακούγαμε χαρμόσυνες να χτυπούν όλη την ημέρα οι καμπάνες του μεγαλοπρεπέστερου ναού της πόλης, του ναού του Αγίου Ανδρέα και να καλούν όλους τους πιστούς να συμμετάσχουν στον εορτασμό της μνήμης του Αγίου... Του Αγίου που πρώτος κλήθηκε από τον Χριστό να γίνει μαθητής Του...

Στ' αλήθεια, γιατί να 'ταν αυτός ο πρώτος μαθητής του Χριστού; Τι είδε ο Κύριος στα βάθη του;

ΔΙΗΓΗΣΗ

1. Η ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Για να γνωρίσουμε τον Άγιο Ανδρέα, θα γυρίσουμε είκοσι αιώνες πίσω, στην άγνωστη και άσημη έως τότε Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας. Εκεί, ανάμεσα στους ηλιοκαμένους ψαράδες θα συναντήσουμε και τον Ανδρέα. Αυτή είναι η πατρίδα του. Στα ήσυχα νερά της λίμνης Τιβεριάδας εργαζόταν ως ψαράς.

Είναι άνθρωπος της υπομονής, ρίχνει τα δίχτυα του και εγκαταλείπεται στο έλεος του Θεού. Εκεί, στα νερά του Ιορδάνη, ακούει το κήρυγμα του Ιωάννη του Προδρόμου. Φαίνεται μάλιστα πως έγινε ένας από τους πρώτους μαθητές του Βαπτιστή. Ακούει από εκείνον για τον προσδοκώμενο Μεσσία κι ο νους του νύχτα-μέρα στρέφεται γύρω από τον Μεγάλο Αναμενόμενο. Πότε θα έρθει άραγε; Πότε θα Τον ακούσει; Πότε θα Τον δει με τα μάτια του; Στις σκέψεις αυτές η καρδιά του χτυπά δυνατά, ο πόθος φουντώνει.

2. Η ΚΛΗΣΗ

Μια μέρα, αξέχαστη θα μείνει στον Ανδρέα, ο Μέγας Αναμενόμενος ήρθε στην περιοχή του Ιορδάνη. Τι ώρα αλησμόνητη, όταν άκουσε και είδε τον Ιωάννη, το δάσκαλό του, να υψώνει το χέρι του και να του δείχνει τον Αμνό του Θεού! Με ασυγκράτητη χαρά έτρεξε μαζί με τον Ιωάννη να Τον πλησιάσει. Ο Χριστός στρέφεται και τους ρωτά: «Τι ζητείτε;». Ο Ανδρέας σπεύδει τώρα ν' απαντήσει με ένα άλλο ερώτημα: «Ραββί, πού μένεις;». Δεν του αρκεί μόνο να δει τον Χριστό, θέλει να Τον γνωρίσει καλύτερα.

—Ελάτε να δείτε, είναι η απάντηση και μαζί η κλήση του Διδασκάλου.

Δυό και πλέον ώρες έμεινε κοντά Του ο Ανδρέας. Στη ζωή του Πρωτοκλήτου η ημέρα εκείνη στάθηκε αλησμόνητη. Είναι τόση η χαρά του, η ευγνωμοσύνη του για τον θησαυρό που ανακάλυψε, που δεν αντέχει. Με «καιομένην καρδίαν» από όσα άκουσε, τρέχει να βρει τον αδελφό του, τον Πέτρο, να του αναγγείλει το ευχάριστο, το μεγάλο γεγονός, να Τον φέρει και αυτόν έως εκεί, να γνωρίσει τον Κύριο. «Ευρήκαμεν τον Μεσσίαν». Καμία αμφιβολία, κανείς δισταγμός δεν υπάρχει στην ψυχή του. Από εκείνη τη στιγμή ο Ανδρέας γίνεται, φυσικά και αυθόρμητα, ο πρώτος ιεραπόστολος, ξεκινώντας τη σπορά από τον ίδιο τον αδελφό του και προσφέροντας στην Εκκλησία τον Πρωτοκορυφαίο Πέτρο.

Ο Ανδρέας εξακολουθούσε το έργο του στη λίμνη της Γεννησαρέτ. Ένα πρωινό, εκεί που εργαζόταν μαζί με τον αδελφό του, τον επισκέπτεται Εκείνος. Τον βρήκε με τα ρούχα της δουλειάς, ξυπόλυτο, ηλιοψημένο. Και του έκαμε τη μεγάλη, την οριστική πρόσκληση: «Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων» (Ματθ. δ 19). Ο Ανδρέας έδωσε αμέσως το «παρών». Τα άφησε όλα για χάρη Του. Τον ακολούθησε πιστά και Τον αγάπησε θερμά. Τρία χρόνια όλοι μαζί οι μαθητές σαν μια ψυχή ρουφούν τα «ρήματα της αιωνίου ζωής».

Μετά τα συγκλονιστικά γεγονότα της Σταύρωσης και της Ανάστασης του Διδασκάλου, φαίνεται ότι η περίοδος της μαθητείας έχει τελειώσει. Η εντολή είναι σαφής: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη...» (Ματθ. κη 19-20). Η καρδιά του Ανδρέα πυρπολείται από ιερή συγκίνηση. Ωστόσο τα γόνατά του λυγίζουν από το βάρος της μεγάλης αυτής αποστολής. Πώς θα τα καταφέρει αυτός, ένας αγράμματος ψαράς, να «μαθητεύσει τα έθνη», να πείσει τους ανθρώπους για την αλήθεια του Ευαγγελίου; Το Πνεύμα το Άγιον όμως κατεβαίνει στη γη και ετοιμάζει για τη μεγάλη αυτή πορεία τους Αποστόλους του Χριστού. Τώρα ο Ανδρέας είναι έτοιμος.

Από τη θάλασσα της Τιβεριάδας θα βαδίσει στα παράλια του Εύξεινου Πόντου, της Προποντίδας, του Κεράτιου κόλπου, στη Σκυθία, στην ηπειρωτική Ελλάδα... Αντιμετωπίζει διωγμούς, στερήσεις, κακουχίες, ταλαιπωρίες, μα τίποτε δεν τον σταματά να κηρύττει το «Ευρήκαμεν τον Μεσσίαν» και να προσελκύει ψυχές στο άγιο όνομά Του...

3. ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗ ΣΙΝΩΠΗ

Θα σταματήσουμε για λίγο μαζί του στη Σινώπη, πόλη στα παράλια του Εύξεινου Πόντου. Εδώ ο Άγιος Απόστολος έχει να αντιμετωπίσει ένα βάρβαρο λαό ανθρωποφάγων. Δεν αποθαρρύνεται όμως απ' τις σκληρές κι αδιάφορες καρδιές, τις πρωτόγονες συνήθειες... Πιστεύει στη δύναμη του λόγου του Θεού, που αλλοιώνει τις καρδιές και τις αναγεννά. Γι' αυτό κι εργάζεται εντατικά. Κι οι πρώτοι καρποί εμφανίζονται. Τότε ακριβώς έρχεται ο πειρασμός. Όσοι δεν άντεχαν τον έλεγχο που δημιουργούσε ο λόγος του Θεού, εξεγέρθηκαν. Ο απόστολος Ματθίας, που συνόδευε τον Πρωτόκλητο, συλλαμβάνεται και φυλακίζεται με σκοπό να κατασπαραχθεί...! Ο απόστολος Ανδρέας όμως με θαυμαστό τρόπο τον απελευθερώνει και βιαστικά αναγκάζεται να φύγει από την πόλη, αφήνοντας το έργο του στη μέση.

Το οδοιπορικό του ραβδί θα τον οδηγήσει σε άλλες πόλεις. Ο σπόρος του Ευαγγελίου πέφτει και καρποφορεί. Κι ο σποριάς Απόστολος χαίρεται την πλούσια πνευματική συγκομιδή. Μέσα του όμως υπάρχει ένας πόνος, η Σινώπη, κι ένας πόθος, η επιστροφή του σ' αυτήν. Δεν θέλει να παρατήρει το ιεραποστολικό έργο που είχε αρχίσει. Ας συναντήσει δυσκολίες, ας κινδυνεύσει. Το δύσκολο και επικίνδυνο δεν τρομάζουν τον γενναίο μαθητή.

Και πράγματι, επιστρέφει στη Σινώπη! Οι κάτοικοι μόλις πληροφορήθηκαν την επιστροφή του, σαν θηρία ορμούν να τον συλλάβουν. Κι έπειτα προσπαθούν να βρουν το σκληρότερο βασανιστήριο. Και το βρίσκουν. Περιτυλίνουν στο λαιμό του ένα σκοινί και τον σέρνουν σε όλες τις πλατείες και τα σοκάκια της πόλης. Κι όχι μόνο μία φορά. Το ίδιο φρικτό βασανιστήριο επαναλαμβάνουν και τις επόμενες δυό ημέρες... Τα χείλη του Αποστόλου ψελλίζουν μόνο μια προσευχή: «Μη εγκαταλείψης με, Κύριέ μου Ιησού Χριστέ. Ξέρω πως δεν βρίσκεσαι μακριά από τους δούλους σου». Την τρίτη πια μέρα μοιάζει πως έχει φτάσει το τέλος του. Όμως, εκείνη τη νύχτα ο Κύριος εμφανίζεται στον Απόστολό Του και του χαρίζει την υγεία για να συνεχίσει την ιερή αποστολή του.

Τι πέτυχε ο Απόστολος με την επιστροφή του στη Σινώπη; Ό,τι δεν θα κατάφερναν εκατό κηρύγματα το πέτυχε με τη στάση του, την υπομονή του, τη μακροθυμία και ανεξικακία που έδειξε κατά τη διάρκεια του μαρτυρίου του. Το παράδειγμά του αυτό σαγήνευσε τις άγριες καρδιές των

κατοίκων της Σινώπης και τις οδήγησε κι αυτές στον Μεσσία και Λυτρωτή Χριστό. Τώρα θα συνεχίσει την πορεία του φέροντας στο σώμα του «τα στίγματα του Κυρίου Ιησού».

4. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Το τέρμα της αποστολικής του περιοδείας θα γίνει στις ακτές του Πατραϊκού κόλπου, στην Πάτρα. Τόσο οι ιδέες του ξένου επισκέπτη όσο και η μορφή του, που έδειχνε πολλή πείρα και σοφία, προκάλεσαν μεγάλη εντύπωση στους κατοίκους των Πατρών. Όλοι τρέχουν στα καθημερινά κηρύγματα του Πρωτοκλήτου, που συνοδεύονται συχνά και από πλήθος θαυμάτων. Η πόλη είναι ανάστατη.

Μέρα με τη μέρα η Εκκλησία των Πατρών αυξάνει και στερεώνεται. Ο ανθύπατος Λέσβιος έπειτα από θαύμα που τον συγκλόνισε έγινε πιστός ακόλουθος του Ανδρέα. Η σύζυγος του νέου και σκληρού ανθυπάτου, του Αιγεάτη, η Μαξιμίλλα, ο αδελφός του, ο σοφός μαθηματικός Στρατοκλής, και τόσοι άλλοι πιστεύουν στο Χριστό. Ένας μόνο μένει πεισματικά άπιστος, ο Αιγεάτης. Τυφλωμένος από τον εγωισμό του και το μίσος του, διατάζει τη φυλάκιση του Αποστόλου και τελικά την καταδίκη του σε σταυρικό θάνατο.

Έχει ζημερώσει η μεγάλη μέρα. Η μέρα του προσωπικού θριάμβου του αγίου Αποστόλου. «Παρά το χείλος της θαλασσιάς ψάμμου», στην ακρογιαλιά, πάνω στην αμμουδιά και κάτω από μια ελιά, στήθηκε ο σταυρός σε σχήμα Χ. Ο Απόστολος με δέος και συγκίνηση τον πλησιάζει. Το σχήμα του του θυμίζει το αρχικό γράμμα του πιο αγαπητού στη ζωή του ονόματος: Χριστός!... «Ω, αγαθέ σταυρέ, επί πολύ επιπόθητε και σπουδαίως επιθυμητέ, λάβε με από των ανθρώπων και απόδος με τω Διδασκάλω μου». Ύστερα από τρεις ημέρες ηρωικού μαρτυρίου πάνω στον σταυρό, ο Πρωτόκλητος περνά στην αιωνιότητα έχοντας πια ολοκληρώσει την ιερή αποστολή του να διαλαλήσει παντού το «Ευρήκαμεν τον Μεσσίαν».

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Ο απόστολος Ανδρέας πόθησε, γνώρισε, ακολούθησε τον Κύριο, οδήγησε κι άλλους κοντά Του.

1. Αυτό το «ευρήκαμεν τον Μεσσίαν» μπορούμε να το πούμε κι εμείς; (...)

Πραγματικά, ανήκουμε κι εμείς στους ευεργετημένους από την αγάπη του Θεού, γιατί ανακαλύψαμε τον μεγάλο θησαυρό, τον Χριστό, και γνωρίσαμε απ' τα μικρά μας χρόνια το θέλημά Του μέσω της χριστιανικής μας οικογένειας, της Εκκλησίας, του Κατηχητικού μας...

Και σήμερα αυτό έρχεται να μας πει ο απόστολος Ανδρέας: να νιώσουμε τη γνωριμία μας με τον Χριστό ως τη μεγαλύτερη ευλογία της ζωής μας. Αυτή είναι η χαρά και η ευτυχία μας. Αυτός είναι ο θησαυρός μας, και μεγαλύτερος θησαυρός δεν υπάρχει... Αν το συνειδητοποιήσουμε αυτό, έλεγε κάποιος, δεν θα μπορούμε να κοιμηθούμε από τη χαρά μας... Αν το συνειδητοποιήσουμε αυτό, θα ποθήσουμε να στερεώσουμε, να βαθύνουμε τη σχέση μας με τον Χριστό, να την κάνουμε ακόμη πιο στενή, πιο ουσιαστική και συνεχή θα Τον αναζητήσουμε οπουδήποτε μπορούμε να Τον βρούμε, ρωτώντας σαν τον απόστολο Ανδρέα «Διδάσκαλε, πού μένεις;».

2. Όταν έτσι ζήσουμε το γεγονός της γνωριμίας μας με τον Χριστό, θα κάνουμε αυθόρμητα και φυσικά το δεύτερο βήμα, όπως το έκανε κι ο Απόστολος. Ποιο ήταν αυτό; (...)

Μάλιστα, έτρεξε στον απόστολο Πέτρο. Κι εμείς να τρέξουμε στους αδελφούς μας, στους ανθρώπους που είναι γύρω μας και να μοιραστούμε μαζί τους τον θησαυρό μας.

— Σε ποιον πρώτα έτρεξε ο απόστολος Ανδρέας; Εμείς σε ποιούς μπορούμε να στραφούμε και να μιλήσουμε για τον Χριστό;

α) Στα μέλη της οικογένειάς μας. Αν χαιρόμαστε γιατί ακολουθούμε τον Χριστό, τότε, φυσικά κι αυθόρμητα, θα μεταδώσουμε αυτή τη χαρά μας πρώτα στο οικογενειακό μας περιβάλλον. Κι ακριβώς τότε, όταν οι δικοί μας βλέπουν στα πρόσωπά μας τη χαρά που πηγάζει από τη ζωή κοντά στο Χριστό και την αγάπη μας γι' Αυτόν, θα παρακινηθούν να ζήσουν κι εκείνοι πιο συνειδητά τη ζωή της Εκκλησίας.

Αν έχουμε γευτεί την ειρήνη που χαρίζει το μυστήριο της ιεράς Εξομολόγησης, τη δύναμη και τη χάρη της Θείας Κοινωνίας, την πληρότητα από τη μελέτη του λόγου του Θεού, θα προτρέψουμε και τους δικούς μας (γονείς, αδέρφια, συγγενείς...) να τα γευτούν...

β) Όμως, ο απόστολος Ανδρέας δεν περιορίστηκε μόνο στον αδελφό του. Δεν αισθανόταν πως είχε κάνει ο,τι μπορούσε για τον Χριστό οδηγώντας κοντά Του μόνο τον απόστολο Πέτρο. Αλλά;... «πάντα τα έθνη»...

Κι εμείς σε ποιους άλλους θα μιλήσουμε για τον Χριστό; Σε όλους τους ανθρώπους... Όπου σταθούμε, όπου βρεθούμε... Σε όλους να ρίχνουμε το σπόρο... στους καλοδιάθετους αλλά και σε κείνους που φαίνονται αδιάφοροι. Στις διψασμένες ψυχές μα και σε εκείνες που μοιάζουν ξερές, άγονες, απρόθυμες... (συμμαθητές στο σχολείο και στο φροντιστήριο, συγγενείς, ένοικοι της πολυκατοικίας...).

3. Βέβαια ξεσηκώνονται μέσα μας ερωτηματικά, φόβοι και δυσκολίες. Να πούμε μερικές; (...)

- «Θα τα καταφέρω; Τι θα απαντήσω στα ερωτήματα που μπορεί να μου κάνουν;» (...)

Έτσι ένιωθε στην αρχή και ο απόστολος Ανδρέας. Μέχρι που ήρθε το Άγιο Πνεύμα. Αυτό που κι εμείς παίρνουμε στα Μυστήρια της Εκκλησίας μας. Ο ίδιος ο Κύριος έχει υποσχεθεί ότι αυτό το Άγιο Πνεύμα θα μας εμπνέει τι να αποκριθούμε σε τέτοιες περιστάσεις: «Μη μεριμνήσητε πως ή τι λαλήσετε • δοθήσεται γαρ υμίν εν εκείνη τη ώρα τι λαλήσετε. Ου γαρ υμείς εστε οι λαλούντες, αλλά το Πνεύμα του πατρός υμών το λαλούν εν υμίν» (Ματθ. ε' 19-20).

- *Μια άλλη σκέψη ανασταλτική μέσα μας λέει: «Τόσες φορές τους έχω πει.. δεν ενδιαφέρονται... Δεν θέλουν...».*

Αν το ίδιο έλεγε ο απόστολος Ανδρέας και δεν επέστρεφε στη Σινώπη, η πόλη θα είχε μείνει στο σκοτάδι. Δεν απογοητεύθηκε όμως από την πρώτη τους αντίδραση, την απροθυμία... Επέμεινε και νίκησε...

- *Κι ίσως... η πιο δυνατή αναστολή: «Φοβάμαι... Θα με ειρωνευτούν, θα είμαι δακτυλοδεικτούμενος. Θα με απομονώσουν».*

Πολλοί από τους φόβους μας είναι πλαστοί, υποθετικοί. Και συχνά ντροπιαζόμαστε όταν εκεί που περιμέναμε την ειρωνεία, βλέπουμε την πρόθυμη ανταπόκριση μιας διψασμένης ψυχής.

Αλλά κι αν μας ειρωνευτούν, θα 'ναι αυτή η δική μας «θυσία» ασύγκριτα μικρότερη από εκείνη των Αποστόλων και μαρτύρων στη μεγάλη υπόθεση της διαδόσεως του Ευαγγελίου στον κόσμο και της σωτηρίας των ψυχών.

Έπειτα, στις δύσκολες ώρες της ιεραποστολής να θυμόμαστε τον άγιο Απόστολο. Τι πέρασε εκείνος για τον Χριστό... Να είμαστε βέβαιοι ότι παρακολουθεί τα βήματά μας και πρεσβεύει για μας...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ανάμεσα στα πολλά καθημερινά μας βήματα υπάρχουν κάποια που ξεχωρίζουν, κάποια που ακούγονται και καταγράφονται στον ουρανό γιατί φέρνουν τον Ουρανό στη γη. Είναι τα βήματα που κάνουμε για να πλησιάσουμε τους αδελφούς μας και να τους μιλήσουμε για τον μεγάλο θησαυρό που βρήκαμε: τον θησαυρό της Πίστης.

Αν με ειλικρίνεια και συναίσθηση παρακαλούμε καθημερινά «Ελθέτω η Βασιλεία σου...», τότε είναι ανάγκη να πληθύνουν τούτα τα βήματά μας... Να γίνουν πιο συχνά, πιο σταθερά! Και θα δούμε τότε πως ο δρόμος της ιεραποστολής φέρνει τον Χριστό πρώτα μέσα μας και γεμίζει τη ζωή μας με τη δική Του χαρά και ειρήνη!

ΣΥΝΘΗΜΑ: Μαζί με τον Άγιο Ανδρέα στον αγώνα για την ιεραποστολή - «Ευρήκαμεν τον Μεσσίαν»! (Ιω. α 42).